

Arrest

nr. 156 009 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 26 maart 2013 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op datum van 21.09.2012 en 09.01.2013 werd aangevuld door:

*N., M. [...]
nationaliteit: [...]
geboren te [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het feit dat betrokkene vader geworden is van een dochtertje, D. M. N. [...], geboren op 11.09.2012 te Antwerpen, dient te worden opgemerkt dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Betrokkene toont immers niet aan dat zij over verblijfsrecht in België beschikt en evenmin blijkt dit uit de studie van haar administratief.

De elementen van integratie, namelijk de verwijzing naar de duur van zijn verblijf, zijn zelfverklaarde werkbereidheid, inspanningen om Nederlands te leren en sociale banden, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Tevens wordt op 25 januari 2013 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 26 maart 2013 en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van L. M. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
N., M. geboren te [...], nationaliteit [...]*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst verzoeker op het feit dat noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien dat in het kader van deze procedure bijkomende stukken kunnen worden neergelegd. De neergelegde documenten betreffen bovendien de gekende opvolging van diabetes van verzoeker - een element dat niet werd ingeroepen in de verblijfsmachtigingsaanvraag waarop de bestreden beslissing volgde - en dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er in geen geval rekening mee kon houden. Deze stukkenbundel wordt uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Dienvolgens wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de eerste bestreden beslissing (hierna verkort: de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden bestaan die zou maken dat verzoeker de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire bevoegde post van de verblijfplaats of de plaats van het oponthoud in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

In deze zaak worden de volgende onjuiste of minstens niet afdoende argumenten aangehaald om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn:

Het is alleszins problematisch dat de wetgever geen aanknopingspunten geeft wat deze "buitengewone omstandigheden" zouden zijn, zodat de rechtszoekenden wat de definiëring van deze "buitengewone omstandigheden" betreft, volledig afhankelijk zijn van de (willekeurige) invulling ervan door de minister of diens gemachtigde.

De beoordeling van wat "buitengewone omstandigheden" zijn, is immers een discretionaire bevoegdheid van de minister of diens gemachtigde. Deze dient zijn bevoegdheid echter wel uit te oefenen met inachtneming van de subjectieve rechten van de rechtsonderhorigen, in het bijzonder de rechten die hem werden verzekerd door internationale verdragen inzake mensenrechten.

In ieder geval is krachtens vaste rechtspraak een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er evenmin een vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het ogenblik dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 (hierna de "Instructie") betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar dat deze vernietigd werd door de arresten van de 9 december 2009 (RvS arrest 198.769) en 5 oktober 2011 (RvS 215.571) en dat bijgevolg de criteria van deze Instructie niet meer van toepassing zijn.

Bovendien is volgens de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken het feit dat verzoeker vader is geworden van een dochtertje, geboren op 11 september 2012 te Antwerpen, geen buitengewone omstandigheid, aangezien hij niet aantoonde dat zij over een verblijfsrecht in België beschikt en dat dit "evenmin blijkt ... uit de studie van haar administratief" (wellicht wordt hier bedoeld: "administratief dossier").

Dit is echter een manifest onjuiste argumentatie.

Op het ogenblik (met name 14 december 2009) dat verzoeker zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, had verzoeker nog geen kennis van de bewuste arresten, zodat hij te goeder trouw heeft verwezen naar de criteria van de Instructie om zijn aanvraag te staven.

Het arrest van 9 december 2009 doet bovendien geen enkele uitspraak over de inhoudelijke geldigheid van de criteria van de Instructie zelf, maar stelt enkel dat "enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen en aan de wetgever voorbehouden terrein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is" (eigen marketing en onderlijning).

In die mate is een beroep op de criteria van de Instructie niet absoluut uitgesloten bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid door de minister of diens gemachtigde, voor zover dit geen verzwaring betekent voor de rechtspositie van de vreemdeling.

In de eerste plaats rept de bestreden beslissing met geen woord over het feit dat verzoeker reeds 20 jaar ononderbroken in België verblijft, hier met andere woorden goed verankerd is, werkwillig is en in het verleden zelfs een tijdelijke verblijfsmachtiging heeft bekomen.

Een "tijdelijke" terugkeer naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, betekent in de realiteit trouwens een definitieve terugkeer, niet alleen omdat de betrokkenen over onvoldoende financiële middelen beschikken om bij terugkeer naar het thuisland nadien nog terug te komen naar België, maar ook omdat het quasi-onmogelijk is om vanuit het thuisland een machtiging voor langer verblijf in België te bekomen.

Bovendien miskent de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken ook de stukken van het dossier die met de aanvraag werden bezorgd, onder meer werd de positieve beslissing tot toekenning van een machtiging tot langer verblijf toegekend aan verzoeker op 16 januari 2008 door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken meegedeeld (stuk 4).

Deze beslissing wordt handig genegeerd in het kader van onderhavige procedure. In ieder geval zijn de redenen om aan verzoeker toe te laten voor een langer verblijf in België te blijven, nog steeds voorhanden. Dit wijst erop dat bij de beoordeling van het dossier van verzoeker alleszins zeer willekeurig is te werk gegaan.

Om deze reden is de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Onder de argumentatie betreffende het derde middel, zal trouwens ook nog worden aangetoond dat deze handelswijze bovendien strijdig is met artikel 8 EVRM.

Bovendien is de reden waarom verzoeker niet via de geëigende kanalen een dergelijk verzoek kan indienen, niet alleen gebaseerd op de criteria van de inmiddels vernietigde Instructie. Dit blijkt onmiskenbaar uit de stukken van het dossier.

De bestreden beslissing geeft enerzijds dus een onjuiste weergave van deze argumentatie en biedt anderzijds geen afdoend antwoord op deze argumentatie. Bovendien worden een aantal argumenten handig verzwegen.

Primo, uit de medische stukken die werden overgemaakt aan de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken blijkt dat verzoeker sinds 2006 lijdt aan diabetes met complicaties, meer bepaald diabetische retinopathie (stukken 11a, b en c). Indien verzoeker hiervoor niet op regelmatige basis (dit is elke 4 à 6 weken) een intraoculaire injectie ontvangt, zal hij met 100% zekerheid blind worden. Deze medische verzorging is geen standaardbehandeling en niet toegankelijk voor verzoeker in Senegal (stuk 12).

Dit maakt dat het er voor verzoeker wel degelijk sprake is van "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (cf. de vaste rechtspraak van de Raad van State).

Hierover zwijgt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken in alle talen, zodat hieruit moet worden afgeleid dat met deze omstandigheid geen rekening werd gehouden. Alleszins is de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Onder de argumentatie betreffende het tweede middel, zal trouwens ook nog worden aangetoond dat de negatie van deze argumentatie bovendien strijdig is met artikel 3 EVRM.

Secundo, uit de stukken van het dossier van de echtgenote van verzoeker blijkt dat verzoeker op 11 september 2012 inderdaad vader is geworden van een prematuur geboren dochter, die de nodige medische zorgen vraagt. Deze stukken werden eveneens bezorgd aan de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken in het kader van de aanvraag van verzoeker, maar ook hierover zwijgt deze in alle talen.

De verwijzing naar het al dan niet hebben van een verblijfsrecht van de baby, is in dit verband daarom gewoonweg niet relevant.

Ook hieruit moet worden afgeleid dat met deze omstandigheid geen rekening werd gehouden. Alleszins is de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Onder de argumentatie betreffende het tweede middel, zal trouwens ook nog worden aangetoond dat de negatie van deze argumentatie bovendien strijdig is met artikel 3 EVRM.

Tertio, wat bovendien nog het meest opvallend is, is het totale verzwijgen van het feit dat verzoeker op 26 september 2011 ook vader is geworden van een doodgeboren zoon, die hier in België werd begraven. Ook deze informatie werd bezorgd aan de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

Ook deze doodgeboorte is een "buitengewone omstandigheid", die in alle talen wordt verzwegen door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken. Hieruit moet worden afgeleid dat met deze omstandigheid geen rekening werd gehouden. Alleszins is de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Onder de argumentatie betreffende het tweede en derde middel, zal trouwens ook nog worden aangetoond dat de negatie van deze argumentatie bovendien strijdig is met artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Kortom, de gebrekkige argumentatie van Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken en de miskennis van de in het dossier aanwezige stukken door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, vormen een duidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Op grond van deze bepalingen moet de bestuurshandeling niet alleen gemotiveerd zijn, maar moeten de juridische en feitelijke overwegingen die vermeld worden en die aan de grondslag liggen van de beslissing, ook juist én afdoende zijn. In casu zijn deze niet juist en zeer zeker ook niet afdoende.

Dit betekent dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken volkomen ten onrechte stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, die het mogelijk maken voor betrokkene om de aanvraag in het thuisland te doen.

De aanvraag werd met andere woorden onterecht onontvankelijk verklaard."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr. 144.471) en dwingt de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker ingeroepen elementen – namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet meer van toepassing zijn, dat hij vader is geworden van een dochtertje, dat hij niet aantoont dat zij over een verblijfsrecht beschikt en dat de elementen van integratie, namelijk de lange duur van zijn verblijf, zijn zelfverklaarde werkbereidheid, zijn inspanningen om Nederlands te leren en sociale banden, betrekking hebben op de gegrondheid – geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 15 december 2009 voerde verzoeker als buitengewone omstandigheden die het hem onmogelijk maken terug te keren naar Senegal de volgende elementen aan: dat hij sedert september 1994 in België verblijft, dat hij al tal van inspanningen, waaronder het aanleren van de Nederlandse taal, getracht heeft zich in België te handhaven en te integreren, dat hij zijn ganse sociale leven en belangen in België volledig heeft ontwikkeld, dat hij werkwilig is en in het verleden meermaals als arbeider een arbeidscontract aangeboden is, dat hij zich heeft aangepast en ingeburgerd in de maatschappij en dat hij een zeer lange asielprocedure doorlopen heeft alsook een lange regularisatieprocedure waarbij een verblijf van bepaalde duur werd gegeven op 16 januari 2008. De aanvraag vermeldt dat verzoeker ongehuwd is en er wordt geen samenstelling van gezin opgegeven.

In de eerste aanvulling van 21 september 2012 legt verzoeker een geboortecertificaat neer van zijn kind D.M.N., waarbij hij verklaart dat de moeder zijn echtgenote, D.S., is.

In het administratief dossier is echter geen spoor van de bijkomende elementen die verzoeker als tweede aanvulling op 9 januari 2013 zou hebben voorgelegd.

Verzoeker voert wel aan dat hij wel degelijk ook melding had gemaakt van drie elementen waarop niet afdoende werd geantwoord, ten eerste, medische stukken waaruit blijkt dat verzoeker sinds 2006 lijdt aan diabetes met complicaties, ten tweede, stukken betreffende het vaderschap van een prematuur geboren dochter bij zijn echtgenote en waarbij die dochter bijzondere zorgen nodig heeft, en ten derde, stukken betreffende een op 26 september 2011 doodgeboren zoon. Verzoeker stelt dat deze handig werden verzwegen.

In de nota met opmerkingen erkent verweerder dat de verblijfsmachtigingsaanvraag werd aangevuld op 9 januari 2013. Hij kan derhalve niet worden bijgetreden dat kan worden vastgesteld dat op alle elementen werd geantwoord.

Gelet op het ontbreken van de nodige stukken in het administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de bestreden beslissing “afdoende” is ingegaan op alle argumenten die verzoeker in de tweede aanvulling van zijn verblijfsmachtigingsaanvraag op 9 januari 2013 heeft aangebracht.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een verder onderzoek van de overige middelen zich niet langer opdringt.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen ten aanzien van het bevel.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp ten aanzien van deze beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES